

Megjelen:

hetenkint egyszer, csütörtökön.

A szerkesztő lakása:

„Pestvárosnál” 5-ik szám alatt.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 ft. | Félévre 3 ft. | Negyed évre 1 ft. 50 kr.

Hirdetések és mellékletek — utóbbiak a kincstári illetékekkel együtt 1 ft. 50 kral számítva — minden nyelven főtételnek a kiadó hivatalban. Kérjük az igatási díjakat az igatmányokkal együtt legelőbb szerda-**reggeli 10 óráig** beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vehetnek.

Hirdetések díjai:

a háromhasas pottisor első hirdetésnél 4 kr., többszöri-
nél 3 kr. Kincstári illeték minden egyes beigatásért 30 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitiz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Becsereken, hova
az előfizetési pénzek és igatási díjak küldendők.

Előfizetési felhívás

„TORONTÁL”

1875. évi negyedik negyedére.

Tisztelettel felkérjük előfizetőinket, hogy megrendeléseiket minél előbb megtenni sziveskedjenek, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

Az előfizetési pénzek egyszerű póstautelevánnyal a „Torontál” kiadóhivatalához (Pleitiz Fer. Pál könyvnyomdája) czimzendők.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 ft. — kr.
Fél évre 3 „ — „
Negyed évre 1 „ 50 „

Kelt Nagy-Becsereken, 1875. szept. 23-án.

A „Torontál” kiadóhivatala.

Pro memoria.

Mióta nálunk az 1848. III. törvény-cikkkel a parlamentáris, felelős kormányalkat megállapított és a mióta ennek természetes folyamánaképp megcsontosult meyerendszerünk az 1870. XLIII. törvény-cikkben új, a felelős kormányelvvel egybehangzó, de sok tekintetben felszegszervesen ment keresztül, azóta egyszerűsmerind próbákra tételt népünk az önkormányzat iránt való érzelme.

És — kénytelenek vagyunk sajnálattal bevallani — a tapasztalat nem igen igazolja, hogy valódi, autonomikus érzékünk van.

E sajnós tapasztalat derül ki legalább az érdekeltségnek azon lanya voltából, mely a megyegyűlések látogatottságában mutatkozik: mert jelenben szerfölött nehéz irántuk az érdekeltséget felköltöni és fentartani.

Mi másképp volt ez hajdan, az „alkotmány védbástyáinak” fénykorában!

1848 előtt a nemesség, az akkor egyedüli irányadó osztály, szivesen eljárógatott a megyegyűlésekre, hogy „tétlenség-szülte unalmas életét fölfriessitse”; hogy jobbágyait a kormány ellen védje; hogy végre országos érdekü ügyekről értekezék a zöld asztalnál.

Most azonban egészen másképpen áll a dolog. A Tóth Vilmos megyei foglalkozhatnak ugyan országos ügyekkel, vitakozhatnak fölöttük és megállapodásaikat közölhetik egymással, a kormánnyal és a képviselőházzal; mindazáltal köztörvényhatóságainak főszerepe az „önkormányzat” és „az állami közigazgatás közvetítésé” körül forog.

Érintettük, hogy a mostani megyei szervezetnek több visszasságait tüntette ki a gyakorlat; hanem maga az elv, mely e szervezetben rejlik s amelyet a jövőnek érvényesítenie és kifejlesztenie kell: t. i. a „selfgouvernement” elve — ép, egészséges, helyes principium, melyet nem lehet, nem szabad elejtenünk.

De nem így gondolkoznak a mostani megyék képviselői. Aprólékosoknak tartják az autonomikus közigazgatás ügyeit, miként nem érdemes bejárni a megye székhelyére; mihelyt kifogynak a napirendnek „haute politique”-kal, választással és egyéb szenzációt előidéz dolgokkal járó tárgyai, azonnal ürességtől kong a megyeház ülés-terme, a sanyaru pénzvisszonyok által is fokozott közöny üti fel benne tanyáját és a kis számú jelenvolt bizottsági tagokból alig marad meg néhány magának, akik a gyűlés jegyzőkönyvét hitelesíthetik; — a megyei adminisztrációnak szerintök aprólékos és kicsinyes tárgyai pedig érdeklődés és meghányás nélkül halad keresztül a megye.

És pedig ezek azok, melyek a bizottsági tagoknak és az általuk képviselt megyei közönségnek érdekeit legközvetlenebbül érintik; ezeknek tárgyalásánál mutatkoznak legelőbb az „önkormányzati érettség”; ezekben nyilvánulhat legékesben szólna a szakképzettség; nem ám a személyes vonalozommal és izgomlalom összefüggő választásokban; nem a „magas politika” értetlen és nyegle felkavargatásában.

Torontálmegyében az 1875. évi október 12-én nyílik meg; alkalom-adtán toltak tehát a fenti elmélkedések tollunk hegyére.

Többek közt a híres amerikai államtudós Lieber, eléggé és méltán dicőitette az önkormányzat előnyeit: olvassa át kiki annak „Polgári szabadság és önkormányzatát” és gondolkodjék fölötte.

Akkor nem fogja senki aprólékosnak tartani a közgyűléseknek a szoros megyei közigazgatás körébe vágó, érdekes ügyeit; sőt inkább eszméivel fölfegyverkezve, serényen jelen meg a megye székvárosában, és mind végig érdeklődéssel veendő részt a napi rend kicsinyesnek tetsző tárgyaiak meghányásában.

Mert ha továbbra is megmarad a közöny, akkor elkészülhetünk az autonómia temetésére és minthogy önkormányzat nélkül igazi szabadság nem létezik, — a szabadság temetésére is.

Szíveljük meg ezt tehát és a jövő és jövőendő megyegyűlésekre tartjuk meg — pro memoria. —ss—

Nagy-Becsereken, szept. 29-én.

— **Zugirások.** A törvénykezésnek egyik rákfenéje a zugirászat, mely avatlatlan csinálmányaival fenekestől fölforgatja az egész jogéletet, bizonytalanságot hoz be a jogi forgalomba és számos perpatvarra szolgáltat okot. Buján tenyészett és tenyészik most is a zugirászat a magyarországi törvénykezés mellett s kiirtására a közjegyzőségnek, az ügyvédi karnak és a bíróságoknak vállaltva kellene közreműködniök. Lanyhaságunk azonban az oka, hogy a zugirászat még most is elharapózva tanyáz közöttünk. Boldog-boldogtalan, ha csak vitte annyira, hogy egy chablonszerű telekkönyvi kérvényt vagy egy sommás keresetet össze bir tákolni, hivatottnak érzi magát arra, hogy ügyvédeknek és a tudatlanoknak ügyvédül tolja föl magát. A becsereki törvényszék területén is vannak a kontár zugirók — vagy mint Szegeden nevezik „száraz prókátorokból” — elegend, akik megérték arra, hogy a közjegyzőség, ügyvédség és bíróság alájuk vágják a fát. — Ismerünk egy miniszteri körrendeletet, mely főképp a törvényszéki elnökök köteleességévé teszi, hogy az ilyfajta kontárok közbefojrásának gátot vessen; azért felkérjük körültekintő törvényszéki elnökünket, hogy ügyeljen arra, nehogy zugirászaik — kiknek nagyrésze az alsóbb hivatalnokok sorából kerül ki — kényükre-kedvükre rontsák törvénykezésünknek amugy is erősen keresztüllukgatott reputációját!

— **A szegénység bizonyítványokkal** sokszor visszaélés történvén, a belügyminister körrendeletben felhívta a törvényhatóságokat, hogy jövőben a kincstár érdekeinek megővése céljából oda hassanak, hogy csak teljesen vagyontalanoknak adassék szegénység bizonyítvány, mert a törvényszéki és bíróságoknál szerzett tapasztalat szerint olyanok is nyertek szegénység bizonyítványt — s ez által helyegmentesen vezethették pereiket —

kik arra érdemesek egyáltalán nem voltak; egyuttal figyelmezteté a hatóságokat, hogy a szegénységi bizonyítványokat községekben az előjáróság, városokban a polgármester adhatja ki.

— **Az országgyűlésnek két bizottsága** fogja az első ülések alatt az érdeket főképp magára vonni: az igazságügyi, mely a minisztertanács által is helybenhagyott és újabb első sorban beterjesztendő büntetőködeket tárgyalandja a felséghez való előleges benyújtás után — és a közigazgatási, melynek ki-küldését Tisza, közigazgatási reformjainak tárgyalása céljából fogja javasolni. A kormány — mint az „Ellenőr” jelenti — már be is fejezte azon munkálatokat, melyek célja, a közigazgatás különböző ágazatait a megyei szervezettel összefüggésbe és összhangzásba hozni, e javaslatokat már letárgyalta a minisztertanács, helybenhagyta és azok az országgyűlés összeülése után azonnal a ház elé terjesztetnek.

— **Az adóvégrehajtás szomorító keze-**lésének példáját említi föl a „Nemz. H.” múlt vasárnapi vezércikke. „Valjon feljelenté-e a pénzügyminister közegei azon hajmeresztő végrehajtási eseteket, melyeknek híre szájról-szájra jár, melyeknek hitelességéért azonban mi kezességet nem vállalhatunk.” — írja az idézett hirlap — „mint például azt, hogy a bányászati Zichyfalva községnek adóvégrehajtás útján egész, 80,000 forintba becsült marhaesordáját árverésre bocsátottak s miután helyben nem akadt vevője, Verseczen végre állítólag 5000 fért eladták.” — Ha ez való, akkor igazán fölö, hogy az adóvégrehajtásnak ilyen módja tönkre teszi az adózókat és ha nem jó csakhamar segítség — amit kormánytól elvárunk — az adózók után az állam pénzügyét is.

Becsereken, mint „sziget a szárazon.”

Difficile est satyram non scribere. Ezen szavak jutottak eszünkbe, midőn olvastuk a hírt, hogy a közlekedési miniszter a Becsereken és Kikinda közti személyszállító postajárat beszüntette. Nem akarunk ezen, a mi vidékünk nézve valóban sértő kormányi intézkedés miatt ujjal rekriminációkba bocsátkozni, hozzá vagyunk már szokva, hogy oda fent nem igen törődnek a mi bajaink — és óhajainkkal, s keleti apathiával belenyugodtak abba, hogy úgy kell mindannak lennie, a mint van. Meglehet, hogy az illetékes körökben azon meggyőződésben vannak, hogy nem a mi érdemünk az, hogy megyénk területre nézve egyike a legnagyobbaknak, s hogy több adót fizetünk, mint akár öt felsővidéki megye, s hogyha ez nem a mi érdemünk, fölösleges bennünket valamivel megjutalmazni.

Azonban itt nem jutalomról van szó, hanem arról, hogy vajon eszélyesen jár el a kormány,

TÁRCZA.

Örök ifjuság.

Sacher-Masoch novellája. — Fordította —ss—

(Vége.)

Hónapok multak el Gizellának rejtélyes eltűnése óta s azalatt minduntalan rikkult a grófnő környező lánykák sora. Imre bús borzadálylál látta ezt, hanem a grófné iránt való szerelme már teljes örültséggé vált; nem bírta volna a gondolatot elviselni, hogy nélküle legyen; a grófné volt testestül, lelkestül.

A szép, kegyetlen asszony felhasználta a féltékenység gyötrelmeit, hogy Imre szenvedélyének lángját éleszsze. A férfi, kiről Gizella beszélt, időközben megérkezett a kastélyba — Ipolkárnak hitták és természetére s arczará nézve szép volt, mint a bukott angyal. Tekintetének nem volt képes ellenállni senki. Ha szeme gúnyos mosolylyal Imrére függedt, remegett ez, mint holmi fiatal leányzó.

Egyszer épen közbejött Imre, midőn a grófné a lovaglásról haza érkező Ipolkárrel szót váltott. Épen így szölt hozzá a grófné: „Minden áron kell néhány lányt szerzed Ipolkár, a legutolsók megszöktek, ki szolgáljon most tehát?”

„Te tudod, hogy egész Magyarországot bejártam,” válaszolá Ipolkár, „hogy teljesítem, amit kívánsz. A környéken sem találkozik lány, aki Csejthére merne jönni. A szolgálát tenálad, az emberek előtt egyet jelent a halállal. Hiszen itt van e fiu!”

A grófné felelni akart, de meglátván Im-

rét, hallgatott. Ipolkár leszállt a lóról, a szép asszony karjába kapaszkodott és vele ment a kertbe, s Imrét egy pillantásra sem méltatta.

Estefelől Ipolkár újra eltávozott a kastélyból s a grófné magában maradt. Imre felhasználta a csabító alkalmát és sietett hozzá.

„Ki engedte meg neked, hogy engem háborgass,” mondá neki a grófné, midőn Imre előtte térdelt és kezeit csókkal halmozta.

„Volt idő, midőn szeretted társaságomat,” felelt Imre.

„Igen, de az elmúlt,” szóla hidegen mosolyva, „ha visszavágyol Bécsbe, én menj, én nem tartóztatlak.”

„Erzsébet, te elűzsz engem, engem aki úgy szeret, mint senki más, aki nélkül nem élhet,” jajdult fel az elvakított ifju, „lánczolj szarvashoz, mikép amaz orvvadászt és hajszoltass haláláig, de ne üzz el magadtól; ha meghalok is, engedd haladokló szemeimet szépségedben gyönyörködni, amely részegge és örüllté tesz.”

„Te meg akarsz halni értem?” suttogá a szép asszony furcsa tekintettel, „igazat szólasz-e?”

„Esküszöm necc; ha nem akarsz enyim, egyedül enyim lenni, inkább meghalok lábaidnál.”

„Balga gyerkőc,” mosolyga a grófné, forró homlokáról elsimitván a kusza fürtöket és mellére vonva őt. „Halj meg tehát itten, nem sejtett holdogságban.”

„Akarsz-e enyim lenni, Erzsébet?” ujongott a fiatal nemes.

„Igen.”

„Feleségem?”

A grófné bólintott.

„És mikor, Erzsébetem?”

„Nemsokára, nemsokára.”

Magán kívül a gyönyörtől lábaihoz borult Imre, mint istenség előtt, arczával a földre és lábait csókolta —

A kápolnához vezető uton Perusics Izabella egy reggel vén, béna koldussal találkozott, aki nem érte be alamizsnával, hanem feltűnően közeledett hozzá.

„Mit akarsz, öreg?” kérdé megütöközve.

„Veled beszélni,” suttogott az és a nap fényében villogtatta gyűrűjét, amelyről Izabella bátyjára ismert.

„Kálmán?” szólt meglepetve.

„Én vagyok,” felelt az, „ha a többiek kijöttek a kápolnából, te maradj hátra, én közeledben leszek.”

Midőn a grófné mise után kíséretével a kastélyba visszatért, Izabella még tovább is imaszámolyánál maradt és imádkozott. Fivéré megvárta, míg egyedül voltak, azután hozzá ment és hevesen szorítá karjaiba.

„Nos, mit vettél észre, mióta egymást nem láttuk,” kérdé, úgy van-e hát, amint a nép beszéli?”

„Borzadok tőle, hogy úgy van,” felelt Izabella, „minden holdtöltekor egyik a grófnét szolgáló lányok közül eltűnt, az utolsók titkon megszöktek, kivülem nincs itt más, én a legrosszabbra vagyok elkészülve, mens meg engem ez undok pokolból, ha tudsz.”

„Ez nekem nem elég,” viszonzá Kálmán, „én e szörnyet le akarom álcázni és megérdemlett büntetésének átadni. Már intézkedtem. A jövő éjjel nyitva hagyd ablakodat és keresztfájára kötöd ezt.” Ezzel bő köntös alól köthelgácsot vett elő s átadá nővérének. „Most isten veled és ne aggdójjál. Mindnyájan isten

kezében vagyunk!” Még egyszer gyöngéden megcsókolá nővérét és elhicegett.

Az éj beköszöntött. Este felé a grófné magához hivatá Izabellát; selyem-vánkosokon hevert, körülötte két rüt vénasszony foglaltoskodott, akik a felénk lányka előtt boszorkányoknak tűntek föl.

„Nagy kegyben akarlak részesíteni,” kezdé nyájasan a grófné, „én kedvellek, Izabella s azért ma szépségem és ifjuságom titkaiba akarlak avatni, megengedem, hogy ma éjjel a furdóbe-kisérj.”

„Köszönöm, kegyelmes asszonyom, e halatlan kegyét,” válaszolt Izabella félelmetől elfojtott hangon, „de nem élhetek veled. Lelkiismeretem tiltja.”

„Lelkiismereted?”

„Nekünk embereknek nincs jogunk, az idő kerekét megakasztani,” folytató Izabella, „és ha teszszük, kétségtelenül hibát s vétket követünk el.”

A grófné átjáró pillantást vetett rá. „Gondolod,” suttogá, „no, hát akkor parancsolom —”

„Itt már megtörök hatalma,” adta feleletül merészen a lányka, „én nem engedelmekedem önnek és ha merészel erőszakkal kényszeríteni, bátyám meghosszul, még pedig előbb, mint ön hinné.”

„Te fenyegetőzöl!” kiálta a grófné felpattanva.

„Intem csupán,” szólt a lány, erősen szeme közé nézve.

„El szemeim elől, nyomorult,” parancsolá a grófné. „Holnap korán reggel elhagyd kastélyomat.”

Izabella némán meghajolt, ott hagyta a grófnét bezárkózott szobájába és ima közben nagyfélve várta az éjlet.

ha telt ilyen mostohán elbárik? Nem! Mert a fentebb jelzett rendszabály forgalmunkra nézve halálos csapást mérend, az eddigelé mérveiben mindinkább hanyatló kereskedelmünk egészen tönkre megy, s megyénk gazdasági kifejlődésében és felvirágzásában nemcsak hogy természetellenesen megakadályoztatik, hanem évtizedekkel hátrább lökeltik. És ha ez így van, — a mint csakugyan áll — akkor rajtunk valódi jogsértés követtetik el, melynek orvoslása minden áron eszközöbe veendő.

A közlekedésügyi miniszter úr fenti intézkedését Nagy-Becskerek városának az ügyben tett fellejtésére adott leiratában avval indokolja, hogy az ország pénzügyi viszonyai nem engedik meg a Becskerek és Kikinda közötti személyszállító póstajarat további fenntartását. — Igen jól tudjuk mindkét várostól az ország jelen súlyos helyzetét, át vagyunk mink is hatva arról, hogy csak a legnagyobb áldozatok árán leszen államháztartásunk rendezhető. Azonban eltekintve attól, hogy a személyszállító póstajarat beszűntetésével az országra háromlány nyereség vidékünknek ez által okozott kárával szemben említést sem érdemel, — ne felejtse el a miniszter úr, hogy ama rendszabály nem az egyedüli, a melyet reánk nézve annyira sértőnek találunk, kutasson csak a közlekedési miniszterium iratárában, bizonyára fog nyomára akadni azon számos kérvényeknek, a melyeket vasutunk ügyében felterjesztettünk, emlékezzék vissza azon feleletekre, a melyeket ugyanezen ügyben több ízben a kormányhoz fölmenesztett küldöttségeknek adtak, kérdezősködjék a közoktatási miniszteriumban azon legújabb keletű leirat visszautasító leirat után, a mely oskoláink ügyében városunkhoz leküldött; és igazat fog nekünk adni, midőn azon gondolatra tévedünk, hogy megyénk a kormánytól mindenben inkább, mint elkényeztető bánásmódban részesül. És miért, mi oka van annak, hogy éppen a mi megyénk az, a mely dacára annak, hogy a kormánytól oly kevesre becsülsük, hogy már annak irányunkban való jó indulatában is kételkedni merünk.

Azelőtt talán azt vetették nekünk szemünkbe, hogy megyénkben jobbra ellenzéki képviselő választaltak, s hogy ennek folytán nem tarthatunk igényt rá, miszerint a kormány, különösen a mi vidékünk érdekében, valamit tegyen? De ezen ellenvetés már az utolsóélti választásnál sem állott meg egészen, jelenlegi képviselőink pedig egytől-egyig kormánypártiak.

Miután emellegy az utóbb feltett kérdésre magunk sem tudunk voltaképpen feleletet adni, azon további kérdés merül itt föl, hogy mily utat módot választunk arra, hogy a magas kormánytól ami kéréseink és óhajaink is illő méltatásban részesüljenek?

Az 1848. évi V. t. cz. szelleme szerint a mostani „képviselők“ az annak előtti „követők“ leginkább abban különböznek, hogy az előbbienek az 1848 előtti lényegileg rendi alkotmányukhoz képest csak bizonyos osztályt, az őket küldő megyei nemességet képviselték, ezektől utasításokkal láttattak el, és ezekhez szigorúan kellett ragaszkodniok; jelen képviselőink egyes választókerületekre vannak felosztva, azonban mégis közvetlenül nem ezt, nem választóikat, hanem az egész országot képviselik. Az utasítások rendszere egészen elesett, a képviselő megválasztása előtt programot ad, az országgyűlésen csak belátása, tehetsége, lelkiismerete és hazafisága szerint köteleztetik erkölcsileg eljárni. — Mindezt csak azért említjük itt fel, mert megyénk képviselőit tekintjük azon közvetítőknél, a kik állásuknál fogva hivatják arra, hogy kívánságainkat az illető helyeken, úgy a magas kormánytól, mind az országházból tolmácsolják. Nem vádolhat bennünket senki, hogy önzők vagyunk, csak azt akarjuk, a mi bennünket

jogosan megillet, és ámbár az érintett miniszteri leirat a személyszállító megszüntetése iránti rendszabály indokál az ország súlyos pénzügyi helyzetét hozta fel, mégis és bátran merjük állítani azt, hogy nem tartozunk azok közé, a kik vidéki, helyi érdekeket az ország közérdeke fölé akarnak emelni. Sőt inkább, midőn megyénk elleni ama sérelem miatt szót emelünk, szolgálatot velünk tenni az egész hazának, mert a mi egy tagnak fáj, azt megérzi az egész test.

Tekintsük csak a dolgot gyakorlati oldalról. Közudomásu szor, hogy telen az utak vidékünkön a szó szoros értelmében járhatatlanok, és hogy a személyszállító póstaközi a Becskerek és Kikinda közti utat három nap alatt is alig képes megtenni. Vannak ugyan magánvállalkozók is, azonban jaj annak, a ki azok kezeibe kerül. Tudunk esetet a mult térről, a hol egyes utasoktól Kikindától Becskerekig 50, sőt 80 forintot követeltek. Ha a póstajarat beszűntetik, akkor ama vállalkozók kegyelmétől függünk egészen. És kérdünk, hol lesz az a kereskedő, a ki telen, a rozsz uton, még rosszabb ülésen s ily roppant fuvarbér mellett fogja városunkat felkeresni merészelné? A többi világtól el leszünk szigetelve, magunkra leszünk hagyatva, s bámszokni fogunk ma-holnap, ha egy idegen ide téved, mint az amerikai őserdőbeli indus, ha fehér emberrel találkozik véletlenül útjában. — A személyszállító póstajarat megszüntetés első tekintetre csakély fontoságúnak tűnik fel, azonban annak az előadottak szerint igen nagy horderejű következményei lesznek forgalmi és gazdasági életünkre, a melyek egész jövőnkönkre tehetik.

Már fentebb érintettük, hogy megyénknek országos képviselőit tartjuk első sorban hivatva arra, hogy úgy a miniszteriumoknál, mind pedig az országgyűlésen, információval, kérések- és interpellációkkal, sőt ha kell, követelőleg lépjenek fel gazdag s mégis oly szegény árva megyénk érdekében. Utasításokat nekik e tekintetben nem adhatunk, nem is kötelesek azokat elfogadni. Azonban valamit elvárjuk tőlük azt, hogy a haza és a honpolgárok összerdekeit szem előtt tartva, tehetségükhez képest fognak e drága hon gyarapodásának nagy munkájában közreműködni, ép úgy elvárjuk, hogy Torontármegyének, mint szűkebbkörű hazánk érdekeit sem fogják szem elől tévesztani. Tehetik ezt annál inkább, mert megyénk speciális érdekei nem ellenkeznek az országos közérdekkel, hanem kívánságaink csak oda terjednek, hogy valahára az a közönység megszűnjék, a melylyel a kormány irányunkban viseltetik; hogy ne legyünk kénytelenek irigy szemmel tekinteni más megyékre és városokra, a melyek az országnak talán kevesebb hasznot nyújtanak s mégis anyagi s szellemi felvirágoztatásukra sokkal több gond fordítatik. Hozzá járul ehez még azon körülmény is, hogy, mint a legutóbb megejtett választások erre tanúsággal szolgálnak, megyénk ellenzéki s nemzetiességi elemei, a kik azelőtt mindig a kormány ellen szavaztak, mostan a kormánypárti jelöltre adták voksukat leginkább azért, mert tapasztalták, hogy az eddigi volt ellenzéki s nemzetiességi képviselőink megyénk érdekében semmitsem tettek, elvárva hogy az új képviselőink az előbbi mulasztásokat helyrehozzák. S így képviselőink megyénk speciális érdekeinek előmozdításában való magatartásuk mintegy igazolásuk gyanánt fog szolgálni arra nézve, miszerint megválasztásuk hallgatag kikötött föltételeinek eleget is tesznek. G. J.

Főispáni átirat a megye alispáni hivatalához.

Tudomásomra jutott, hogy a megye több vidékein, de főleg az ez évi rozsz termés által kiválólagon sújtott n.-becskereki, módosi, pár-

dányi és zichyfalvi, valamint a végvidéki szolgabírói járásokban is a betörési lopások és a tolvajlások sűrűen fordulnak elő s félni lehet, hogy ezek a zordanabb évszak bekövetkeztével még szaporodni fognak; míg tehát egyrészt feladatunk lesz, a mutatkozó inséget hatósági és társadalmi uton lehetőleg enyhíteni, másrészt kötelességünk, mindent megtenni, a mi a jogrend megzavarássának, a személy- és vagyonsbiztonság megingatásának elhárítására vezet.

Törvényes ellenőrzési kötelességemet teljesítem tehát, midőn a tekintetes alispáni hivatal megkeresem, miszerint a személy- és vagyonsbiztonság helyreállítására és fenntartására a tapasztalás által legcélszerűbbeknek bizonyult intézkedéseket mielőbb megtenni és egész szigorral foganatosítani sziveskedjék.

Nézetem szerint pedig czélhoz vezetőknél vannak többek között következő rendszabályok.

1-szor. A szolgabírák utasítandók volnának, miszerint azon csendőrmesterek és csendőregények felett, kik hivatásuknak meg nem felelnek, kik nem arra valók, avagy meg nem bízhatók, indokolt jelentést tegyenek azon okból, hogy ezek szabályszerű elbánás alá vétetvén, mások által pótltsanak.

2-szor. Szigoruan megtiltandó volna, hogy a megyei csendőrök, bárki által is, magánszolgálatokra vagy egyéb teendőkre, mint a közbiztonság fenntartására, alkalmaztassanak.

3-szor. A megyei csendőrkapitány utasítandó lenne, hogy a megyét, de főleg azon járásokat, melyekben a közbiztonság már eddig is megingatottak mutatkozik és pedig ez utóbbiakat több ízben is meglátogassa, a csendőrség tevékenységéről magának, mint szakember, alapos meggyőződést szerezve, észleleiről s a netáni hiányok orvoslásának módjáról időről időre véleményes jelentést tegyen az alispáni hivatalnak.

4-szer. A csendőrség a szolgabírák által folytonos czirkálásra a gyanus egyének szemmel tartására és főleg tanyák-, puszták- és csárdák- minél többszöri megvizsgálására kötelezendő volna, és a csendőrség tevékenysége a szolgabírák által pontosan ellenőrzendő lenne.

5-szor. A puszták és tanyák birtokosai kötelezendők volnának, hogy a tanyán levő cselédség névsora a tulajdonos vagy a gazdaszt aláírásával ellátva, a cselédek könyvei vagy igazolási irataival együtt a vizsgáló csendőrmesternek kívánatra mindenkor előmutassék.

6-szor. Azon községekben, melyekben fel-fogadott felelős örök nincsenek, rendes éjjeli őrszolgálat volna szervezendő és az őrzés pontosan teljesítendő.

Felhívom tehát a tekintetes alispáni hivatal, miszerint ezen, vagy pedig egyéb a közbiztonság fenntartására czélzó intézkedéseket mielőbb megtenni, engemet tett intézkedéseiről értesíteni, egyuttal pedig a járásbeli szolgabírákat kötelezni sziveskedjék, miszerint f. évi november 1-től jövő évi május hó 1-jéig a közbiztonság állapotáról minden hó 1-én jelentést tegyenek az alispáni hivatalhoz, mely jelentést velem betekintés végett közlendők lesznek.

VIDÉKI LEVELEZÉS.

Homolitz, 1875. szept. 18-án.

(Sérelmes községi képviselőtestület-választás. — A cholera vak lármaja.)

Minden fennálló s még érvényen kívül nem helyezett törvénynek — ha ez nincs is egészen nyunkre és ha nem is egyez nézetünkkel vagy a kor szellemével, mindaddig míg hatályban van — hódolói vagyunk.

A pancsovai kerület szolgabírói hivatala azonban ugylátszik — e tekintetben — nincs velünk egy értelemben, mert különben a megyei bizottmány határozata fonálna a Landgemeinde-Ordnung für die k. k. Militär-Grenze szerint

foganatba vett községi képviselő- és előjáró-választásnál, annak 4. §-bani utasítást „die Wahl muss in einem Tage zum Abschlusse gebracht werden“ figyelmen kívül nem hagyhatta, igazabban, félre nem magyarázhatta a m. h. 28-án reggeli 7 órakor megkezdett és éjfélig tartó folytatott szavazást azon nyilatkozattal „hogy a nap lejárt“ csak befejezhette, de semmi szín alatt el nem napolhatta volna. Radoszavlyevits szolgabíró ur azonban jónak látta, f. h. 16-án reggeli 8 órakor a választás megszakított fonlát, ott hol félbe maradt, tovább fűzni s a szavaztatást esteli 8 óráig ismét — tehát összesen 32 óra hosszúság — folytatva befejeztetnek nyilváníttani.

Ha a községbeni szavazók száma nagy, és ez okból a törvény kívánalmának „egy nap alatt“ elég nem tételhetnék, azt a szolgabírónak előre megítélni kellett, több szavazatszedő bizottság alkalmazásával a választást mégis „egy nap alatt“ végeredményhez vezetnie kellett volna. Szolgabíró ur azonban ezt nem tette, hanem egymaga szedvén a szavazatokat, utóbb lehetlenségnek mondá a befejezhetést, így a választást elnapolta s három hétig függőbe tartva azt — szándékosan-e vagy nem, azt nem tudhatjuk — oda terelte, hogy egyelőre német ajku községi lakos sem — egy pár póttag is csak 210—213 szavazattal — juthatott be a községi képviselő testületbe, holott az első választási napon a német elem szavazata nagy többségben volt. Gyanusítani nincs szándékunkban, de azért mégis különösképen tartjuk, hogy mielőtt az első napi szavazatszedés szolgabíró ur által beszűntetett, a szavazatok száma — talán minőségileg is — bizottságilag öszveszámított; kiderülvén, miszerint, míg mintegy 70—80 egyén (ezek közül csak 1/3 vala szerb) akar szavazati jogával élni, azon czim alatt „hogy a nap lejárt“ a szavazatszedést rögtön megszüntette.

Meghajoljunk a valódi és törvényen alapult többség előtt, de mesterkéltsé és a törvény szerinti értelmével öszvetkőzésbe jött többség alkotásával kibékülni egyáltalában nem vagyunk képesek; különösen a községi képviselő választása kérdésében. Ezt azonban — a német és román ajkuk elnyomatásával — egy elem vergődik túlnyomó többség utján polczra s ellenséges indulattal veszi kezébe a községi ügyek, valamint a nem szerb ajkuk feletti kormányzati jogot. — Sokat mondhatnánk még ilyet s hasonlót arról a választási aksturól is, de még most halgatunk s kételeyinket a szükség kívánata időig érlelmi hagyván — reszerváljuk, most azonban egyelőre csak annyit nyilváníttunk — mi máris beszéd tárgyát képez — hogy mennyiben a hatóság a községi képviselő választását a törvényes kerékvágásba vissza nem vezetendi, a község kétfelé válakozand.

Ezek után a „Torontál“ mult számában megjelent ujdonsághoz én is járulok felvilágosító adattal, ugyanis: augusztus hó elején két tanoncz halt meg, kiknél az említett betegségi jelek nyomai észleltek; orvosilag ezen betegség csak mint sporadicus figyeltet meg. augusztus hó közepe táján azonban 3—4 halálozási eset fordult elő a németek között néhány napi időközben, a betegség tehát mindinkább terjedt a nélkül, hogy arról a hatóság értesítetett volna. A községi, resp. tiszteletbeli kerületi orvos Petresen ur maga constallta, hogy ez formális cholera, és megtiltotta egy itt lakó s volt katonatiszt gyermekének a szomszédba menetel, mivel ott cholera beteg vagyunk; a honoratiorok között ennek következtében általános an elterjedt a cholera íttl-tének hire, ez okból több urak elővigyázatból magokat Dover-porokkal el is látták. Mi egyedül a meghűsült atmoszférának köszönhetjük, hogy ezen vész nem ütött teljes mértékben ki. Hibát követelt el tehát a nevezett községi orvos ur először azért, mivel a cholera

Midőn már minden elnyugodott a várban és semmi sem hallatszott egyéb, mint néha-néha az ócska, duledező torony baglyának buhogása, kinyitotta ablakát, mely a szabadba nyílt, világot tett oda és a kötélhágcsót megerősítvén, ledobta.

Gondteljes óra telt el, kezeit imádkozva tördelte és kinézett a holdvilágos tájba, de nem látott semmit.

Az éjféli órája kongott — visszatartá lélekzetét — alulról valamit neszelni vélt — lehajolt. Azonban csalódott. Fivére nem jött, az utolsó, tompa harangkongásra ájultan terült el a padlón.

Kevéssel éjféli előtt Imrét felköltötte a grófné szolgáló banyák egyike.

„Mi az?“ kérdé álomittasan.
„Éjjel nő a szerencse,“ rikácsolt a szipirtó, „jőjjön csak galambom, a grófnéhez fogom vezetni.“

„A grófnéhez?“

„Ne kérdeje soká, kövessen.“

Sebtén felöltözött, a banya erre hirtelen kézen ragadta és folyosókon keresztül, lépcsőkhöz le, vastag sötétségben vezetete. Most megállott, fénycsillám verődött Imre lábaihoz, a véncsont kinyitja egy ajtót és a fiatal nemes keleti fényzessel berendezett terembe jutott, melynek közepén fekete márvány-medence foglalt helyet. A véncsonty bezárta utána az ajtót és egy függönyhöz kísérté, melyet undok vigyorzással bontott szét.

Imre felkiáltott. Török pamlogon feküdt a grófné, a világ legszebb asszonya, kibontott hajjal, nagy, sötét köpenyben és boldogító

mosolylyal fogadta az ifjut. Ez ledorult előtte s a grófné szeliden fonta karjait nyaka köré.

„Még ma megüljük menyegzőnket,“ szölt szerelmet és jószágot sugárzó arccsal, „hanem előbb hass be a titok leple alá, mely engem környez. Jogod van hozzá szerelmem, hűségem miatt. — En kétszerte oly idős vagyok, mint te és mégis oly fiatal, mint te.“

„Fejtsd meg e rejtélyt!“ esengett ő.

„Tudod, hogy én a kegyetlenségben élvél lelek“, mondá; „midőn ifjúságom és szépségem egykor tűnni kezdett, egy fellázadt parasztot fejeztetem le és néztem, midőn feje a bárd alatt lehullott, vére kezemre fecskendett. Kevés idő múlva azon különös tapasztalatra jutottam, hogy a kezemen levő redők elsimultak. Árva, itt e régi dajkam, az embervérnek tulajdonította ezt, és midőn megint egy bűnös nyakaztak, e medenczébe folytattam vérért és benne megfürödtem. Egy hó múlva egészen megifjodtam. Azóta minden holdtölekor embervérben fürödtem.“

„Tehát a lányokat, kik körülted szolgáltak, te öletted meg,“ kiálta fel Imre borzadva.

„Igen én, hogy örökifju és örökszép legyek,“ szölt a grófné hidegen.

„És még ma is akarsz —“ suttogá Imre mely borzadálylyal.

„Embervérben fürdeni? bizonyára!“

„És hol a szerencsétlen áldozat, kinek vérében —?“

„Kinek vérében fürödni fogok?“ szölt a szép, ördögi asszony, gúnyos kacajjal, mely az ifjut bámuló közbörrá változtatta, — „ama vér a te ereidben foly.“

„Örült vagy-e?“ kiálta Imre.

„Te valál az, mikor kezembe adtad magadat,“ szölt a grófné fölemelkedve, „én nem ismerlek

irgalmat, te tudtad azt; most az enyém vagy és nincs, aki megszabadítson. Hiszen te mondád, hogy inkább meghalsz, semhogy nélkülüm élj. Ohajtsd legyen betöltve és pedig tüstént.“

A grófné jelt adott. Álarczosok lépek be titkos ajtón, megragadták Imrét, aki hasztalan szabakozott és megköltözték kezét, lábát. Ipolkár, a kegyetlen asszonynak kegyetlen kegyencze, mellette állott és halálra szánt véltársát vérengző gúnytekintettel szemlélte. Azután megnyomott egy rejtett rugót. Furcsa zörrenéssel nyílt meg a fal és egy szép, ezüst-sima vashól mesterségesen csinált, szép női alak látszott a fülkében.

„Ez a menyasszony, akit neked szántam,“ szölt a grófné pokoli nevetéssel.

„Kegyelem,“ esdeklett Imre halálos rémületben. „Kegyelem!“

„Fürdeni akarok, Ipolkár, siess!“ parancsolá a grófné, nem törődve a szép ifju rémületével.

Ipolkár megfogta a szerencsétlent, iszonyu erejével fölemelte és a „vasszűz“ karjai közé lökte, melyek a szegényt átölelték; azután rálépelt a padlón levő rugóra — és a vasszűz megkezdte borzasztó munkáját. Száz meg száz késpenge nyílt ki melléből, karjából, derekából — és lábaiból, és öszvesziva vagdallák Imrét, aki a grófné és Ipolkár hatája közepette látta vért sugárkban kiomlani és lassan, a legiszonyatosb kínok közti, hörögve és jajszékelve adta ki lelkét.

Már megtelt a kád vérral, a grófné kéjesen fürödött benne meztelen lábait; és már készült, hogy köpenyét levelve, leszáll a veres vérhullámokba, midőn — erősen kopognak az ajtón.

„Ki az?“ kérdé Ipolkár megütődve.

„A király nevében, nyissatok!“ volt rá a válasz.

„Árulás! meneküljünk!“ kiabált Ipolkár; a grófné a titkos ajtón akart megmenekülni, de Kálmán és embereinek kezébe került; mi-alatt az ajtó beesett a poroszlok szekerzéi alatt s a nádor, katonától kiskerve, belépett a fürdőterembe.

Nehéz láncokba verve várt a grófné, Ipolkárral és czinkostársnőivel, Sára és Árvával együtt a szigorú büntetésre azon vár börtönében, ahol gonoszetteiket elkövették.

Miután a grófnának szép tagjait ugyan-azon vallató kintpadon, melyben valamikor oly kegyetlen kedvét találta, — többször kellett gyötörni, mig teljesen be nem vallotta tetteit, a nádor elnöklelte alatt tizenegy bíró mondott felette ítéletet. Az ítélet élethossziglan tartó fogságra szölt, Csejthei várának földalati börtönében, hová soha nem hat be fényugár, soha sem hat be emberi hang. E nyirkos, hideg, patkányok és férgek tanyájával szolgáló magány, félíg rothadt száalmaaghyhoz köve, az életvidám, pompá- és kényelemhez szokott asszonynak rettenetesebb volt a halálnál.

Ipolkár a vár udvarán lefejeztetett, a két boszorkány — miként a grófné nevezte — máglyahalált szenvedett. A grófné, Magyarország- nak hajdan legszebb és legelőkelőbb asszonya, három évet töltött fogságának borzasztó éjjelében, mig nem megszabadítá a halál. Meghalt 1614. augusztus 21-én.

5261. sz. sz.
A né-
közhírre-
Steiner R.
mük folyta
1875. évi
határidőül.
bírája, per-
teklet ki.

Hirdetmény.

A nagy-beckereki kir. e. f. törvényszék részéről ezenel közírté tételik, hogy Hadfy Döme kir. közjegyző f. é. augusztus 1-én Nagy-Beckereken közjegyzői irodáját megnyitván, működését megkezdette.

Kelt a nagy-beckereki e. f. kir. törvényszéknek 1875. évi augusztus 11-én tartott üléséből.

Várady Mihály,
kir. tszéki elnök.

Árlejtési hirdetmény.

A nagy-kikindai kir. törvényszék feyintézetében le-tartoztatott rabok élelmezésének az 1876. évi január 1-től számítandó 3 évi időre való biztosítása céljából f. é. **október 1-ső** napján délelőtti 9 órakor a nagy-kikindai kir. ügyészség irodájában árlejtés tartatik, melyre a vállalkozók azon megjegyzéssel hivatnak meg, miszerint a bánatpénz 1000 ft-ra o. értben állapított meg; lepecsételt ajánlatok, melyek a szabályszerű bánatpénzzel ellátva, az árlejtésig el-fogadtnak; a feltételek a helybeli kir. ügyészségnél bár-mikor megtekinthetők.

Kelt N.-Kikindán, 1875. évi szeptember 9-én.

Dr. Kalesz Kálmán,
kir. alügyész.

Árverési hirdetmény.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezenel közírté tételik, hogy a torontál-megyei árvaszéknak f. é. május 15-én 3869. sz. a. kelt megkeresvénye alapján az önkényes árverés a perrend-tartás 462. §-hoz képest, Radin Mila, Grun Drága kk. Belyin Mela és kk. Belyin Mileva tulajdonul a sz.-íttebei község 212. sz. tjkönyveben felvett ingatlanság kiegészítő részét képező 1465., 1924., 2382., 2838., 3263., 3718., 4171., 4652., 4867-173. és 5325-90. r.-számokkal jel-zett és 1400 ft-ra becsült $\frac{1}{2}$ urb. kültelekre elrendeltet-vén, ennek a szerb-íttebei községhezatal leendő eszközlése végett első határidőül 1875. évi **október 18-ik**, második határidőül **november 18-ik**, harmadik határidőül pedig **december 20-ik** napja, mindenkor délelőtti 10 órára a szerb-íttebei községhezatal tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első és második árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a harma-diknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bíróságnál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólítanak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be; mert ellenkező esetben a részükre Jankovits Pál ügyvéd személyében kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Végre a perrendtartás 433. és 466. §-hoz képest felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulaj-doni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesít-hetni vélnék, hogy igénykeresetüket a hirdetvény közzé-tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbb-ségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi ható-ságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasítani.

Az árverés foganatosítása végett Marianovich János, kir. bir. végrehajtó kiküldetik.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1875. évi június 12-én tartott ülésében.

Árverési hirdetmény.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezenel közírté tételik, hogy az első magyar biztosító társaság igazgatósága mint végrehajtó részére 2000 ft. o. é. tőke és járuléka kielégítése végett gróf Rogendorf Róbert végrehajtást szenvedettől lefoglalt, a rogendorfi 1. sz. telekjegyzőkönyvben tulajdonul felvett 585473 ft. 40 krra becsült ingatlan vagyonára a birói árverés elrendeltetvén, ennek a helyszínén, gróf Rogendorf Róbert lakházában leendő eszközlése végett első ha-táridőül 1875. évi **november 26-ik**, szükség esetében má-sodik határidőül **december 27-ik** napjának mindenkor délelőtti 10 órája tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 5%-át az árverező bírónál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólítanak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre Dr. Gyogyevits Milós ügyvéd személyében kinevezett gond-nok által fognak képviseltetni.

Végre a perrendtartás 433. és 466. §-hoz képest felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulaj-doni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesít-hetni vélnék, hogy igénykeresetüket a hirdetvény közzé-tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbb-ségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi ható-ságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasítani.

Jelen árverés foganatosításával Marianovich János, kir. bir. végrehajtó jelentéstétel kötelessége mellett megbizatik.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1875. évi május 29-én tartott ülésében.

Felelős szerkesztő: Balás Frigyes.

Árverési hirdetmény.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezenel közírté tételik, hogy Dr. Gyogyevits Milós végrehajtó részére 819 ft. o. ért. tőke és jár. kielégítése végett Tarras községe mint végrehajtást szenvedettől lefoglalt és a tarrasi 116. sz. tjkönyvben fog-lalt 118,740 ft-ra becsült ingatlanságra nézve a birói ár-verés elrendeltetvén, ennek a tarrasi községhezatal leendő esz-közlése végett első határidőül 1875. évi **november 27-ik**, szükség esetében második határidőül **december 27-ik** napjának, mindenkor délelőtti 10 órája tüzetik ki azon ki-jelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bírónál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólítanak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be; mert ellenkező esetben a részükre Jankovits Pál ügyvéd személyében kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Végre a perrendtartás 433. és 466. §-hoz képest felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulaj-doni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesít-hetni vélnék, hogy igénykeresetüket a hirdetvény közzé-tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbb-ségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi ható-ságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasítani.

Az árverés foganatosítása végett Szalay Imre, kir. tör-vényszéki biró kiküldetik ki.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1875. évi szeptember 18-án tartott ülésében.

Árverési hirdetmény.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezenel közírté tételik, hogy a torontál-megyei takaré- és hitelbank végrehajtó részére 1071 ft. 65 kr. tőke és jár. kielégítése végett Kugler Ede József újvidéki lakos végrehajtást szenvedettől lefoglalt és a török-becei község 684. sz. tjkönyvben 2234 ft. 30 krra be-csült ingatlan és tartozékaira nézve végrehajtást utáni el-árverése elrendeltetvén, ennek a t.-becsei községhezatal leendő eszközlése első határidőül 1875. évi **október 22-ik**, szükség esetében második határidőül **november 23-ik** napjának, mindenkor délelőtti 11 órája tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fennebb körül-írt ingatlan javak csak a becsáron, vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bírónál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határnapo-pon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólítanak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Végre a prdts. 433. és 466. §-hoz képest felhivat-nak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulajdoni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesíthetni vélnék, hogy igénykeresetüket a hirdetvény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbbségi bejelentvé-nyeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesi-tést nem vettek is, ezen k. telekkönyvi hatóságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasítani.

Jelen árverés foganatosításával Szalay Imre, kir. tszéki biró jelentéstétel kötelessége mellett megbizatik.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1875. évi május 12-én tartott ülésében.

Árverési hirdetmény.

A nagy-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztálya részéről ezenel közírté tételik, hogy Mihálovits István végrehajtó részére 3500 ft. tőke és járuléka ki-elégítése végett Kugler Ede József végrehajtást szenvedettől lefoglalt és a t.-becsei község 467. sz. telekjegyzőkönyv-ben felvett 4361 ft. becsült ingatlan vagyonának végre-hajtás utáni elárverése elrendeltetvén, ennek a t.-becsei községhezatal leendő eszközlése első határidőül 1875. évi **október 22-ik**, szükség esetében második határidőül **no-venber 23-ik** napjának, mindenkor délelőtti 9 órája tüzetik ki azon kijelentéssel, hogy az első árverésnél a fe-nebb körülírt ingatlan javak csak a becsáron vagy azon felül, a másodiknál azonban becsáron alul is eladatni fognak.

Az árverezni kívánók tartoznak bánatpénz gyanánt az ingatlan becsértékének 10%-át az árverező bírónál letenni, a többi árverési feltételek minden nap a hivatalos órákban a telekkönyvi hivatalban, az árverési határna-pokon azonban a kiküldött végrehajtónál megtekinthetők.

Egyszersmind pedig azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság székhelyén vagy annak közelében laknak, felszólítanak, hogy a vételár felosztása alkalmával képviselletesük végett ezen hatóság székhelyén lakó megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentésk be, mert ellenkező esetben a részükre kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

Végre a perrendtartás 433. és 466. §-hoz képest felhivatnak mindazok, a kik a lefoglalt javak iránt tulaj-doni vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogot érvényesít-hetni vélnék, hogy igénykeresetüket a hirdetvény közzé-tételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt, elsőbb-ségi bejelentvényeiket pedig az árverés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. telekkönyvi ható-ságnál nyujtsák be, különben azok az árverés folyamatát nem gátolván, egyedül a vételár feleslegére fognak utasítani.

Jelen árverés foganatosításával Szalay Imre, kir. tszéki biró jelentéstétel kötelessége mellett megbizatik.

Kelt a n.-beckereki e. f. kir. törvényszék telekkönyvi osztályának, 1875. évi május 12-én tartott ülésében.

Hirdetmény.

Mely szerint közírté tételik, hogy a felerészben va-gyonbuktott Damaszkín János úr csödtömégét, más felében a nagy-gáji közbirtokosságot tulajdoni joggal illető stamora i koresmáltatási jog koresma épületekkel s egyéb tartozékai-val együtt f. 1875. évi november 1-ső napjától számítandó 3 évre, ugyancsak 1875. évi **október 10-én**, délelőtti 10 órakor a temesmegyei Stamora helységében az ugyanottani közös vendéglőben tartandó közárverés útján haszonbérbe fog adatni. Kikiáltási ár o. é. 1000 ft. Bánatbér ennek 25%-a. A többi árverési feltételek a nagy-beckereki ügyvéd, Kovách Ágoston, s a nagy-gáji közbirtokosság irodájában eleve meg-tekinthetők.

Kelt N.-Beckereken, 1875. évi szeptember 10-én.

Kovách Ágoston,

u. m. a. Damaszkín Jánosféle csödtömég gondnokának Görgey János urnak meghatalmazottja.

Schwartz András,

tisztartó
Mélt. báró Döry úr és Malenitz család részéről.

Árverési jelentés.

A bega-szt.-györgyi főhaszonbérletesség felosztása következtében

vasárnap f. é. okt. 3-án, délelőtt ökrösszekerek, ekevasak, hengerek, boronák, szalma-gereblyék, valamint mindennemű másféle gazdasági szerszámok a legjobb állapotban

nyilvános árverés útján

szabad kézből a legtöbbet ígérőnek el fognak adatni.

Ugyanott adatik el egyszersmind, **negy-majdnem újondujú szalmafűtésre berendezett, legújabb szerkezetű gőzeséplőgép,** továbbá **finom réti széna, szalma és polyva** (murva).

Bővebb felvilágosítás szerzethető a főhaszon-bérletesség irodájában **B.-Szt.-Györgyön.** (174-3^a)

Meghívás.

A „nagy-beckereki magyar polgári olvasókör” f. é. **október 3-án** délutáni 4 órakor a kör helységében

rendes közgyűlést

tart, melyre minden egyes kortag tisztelettel meghivatik.

Tárgy:

A kör rendes tisztikara s bizottmányi tagok megválasztása.

Meleghy Pál,

Dr. Handler Mór

orvos-, sebésztudor, szülész és szemész,

gyógyít gyökeresen fényes és tartós siker **biztosí-tása** mellett mindennemű

titkos betegségeket

1) az **önfertőzésnek** minden következményeit, ugymint

magömléseket,

az ingerlékeny gyengeséget, az undofolyást, különösen a

tehetetlenséget (elgyengült férfierőt);

2) **hugycsőfolyásokat** (még oly idülteteket is), a nem-zöréskent bujakóros fekélyeit és másodrendű buja-kört minden alakjaiban és elcsufításáiban;

3) **hugycsőszűköléseket;**

4) friss és idült nyákfolyásokat **nöknél**, az ugynevezett **fehértályást**, és az onnan eredő

MAGTALANSÁGOT;**5) **bőrkiütéseket;****

6) a **hugyhólyag betegségeit** és miadennemű **vizelesi nehézségeket.**

Rendel napoként: délelőtti 10 órától 1-ig, délután 3 órától 5-ig, és este 7 órától 8-ig.

Lakik: Pesten, **Belváros, kigyó-utca 2. szám a. kigyó- és városház-utca sarkán.** (Rottenbiller-féle házban) I. emelet, bemenet a lépcsőn.

Díjjal ellátott levelekre azonnal válasz adatik és a gyógyszerzek megküldetnek. (213-12^a)

Haszonbérbe adandó.

Torontálmegye, Tót-Aradác község határában fekvő birtokrész, az ugynevezett bánteleki pusztá környéke, mintegy 1450 hold, egy tagban, egészben vagy részletesen, három egymásra következő évre, 1875. évi november 1-től s illetőleg a szántóföldekre nézve azonnal haszonbérbe adandó.

A feltételekről értekezhetni írásban vagy szóval Elleméren a haszonbérbeadással megbízott uradalmi ügyvéd, Kreminger Györgynél. (216-3^a)